

Împărăția lui Dumnezeu - Henk Pieter Medema

Cetățeni ai cerului pe pământ

Cuprinsul

Vie Împărăția Ta	1
Dumnezeu ca Împărat în Vechiul Testament	1
Venirea Împărăției.....	3
Împăratul respins	4
Tainele Împărăției cerurilor.....	4
Parabolele despre Împărăția lui Dumnezeu.....	5
Parabola celor zece mine	6
Vestirea Împărăției	7
Nu în cuvinte, ci în putere	8
Împărăția Fiului dragostei Sale	8
Împărăția lui Dumnezeu și Adunarea (Biserica)	9
Împărăția cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu	10
Viitorul Împărăției.....	11

Vie Împărăția Ta ...

Profesoara, care trebuia să ne predea biologie la gimnaziu, în general nu era foarte implicată. Dar, pentru că era o școală creștină, dimineața, la începutul orelor, trebuia să ne rugăm. Îmi amintesc foarte bine cum citea „Tatăl nostru” din Biblie. Odată, probabil că nu avea Biblia la ea și, după câteva încercări zadarnice de a recita rugăciunea din memorie, a trebuit să întrebe un elev cum continuă. „Tatăl nostru” este pentru mulți oameni tot ce le-a mai rămas din creștinism. În această rugăciune se rostesc și cuvintele: „Vie împărăția Ta”. Oare toți cei care rostesc această rugăciune știu și ce rostesc? Vie împărăția Ta – dar Împărăția lui Dumnezeu nu a venit deja? Tânjim și noi după venirea ei? Sau este deja aici, doar că este invizibilă? Sau nu este aici și nu va veni niciodată? Ce se întâmplă cu Împărăția descrisă de profeți în toată splendoarea ei? Va veni vreodată? Sau trăim deja în mijlocul ei? Sau poate trebuie să colaborăm la realizarea acestei Împărății? Pe scurt: *Ce este deci Împărăția lui Dumnezeu?* Aceasta este o întrebare fundamentală. Când ne gândim la poziția pe care o ocupăm ca și creștini aici pe pământ, nu putem să nu ne întrebăm ce este Împărăția lui Dumnezeu în zilele noastre.

Dumnezeu ca Împărat în Vechiul Testament

Pentru unii, întrebarea, pe care tocmai am pus-o, poate părea ciudată. Nu a fost Dumnezeu întotdeauna Împărat? „DOMNUL este Împărat în vecii vecilor” (Psalmul 10.16) – așa scrie în Biblie de multe ori.

Într-un anumit sens, aceasta este adevărat. Trebuie însă să facem diferențierea că Scriptura vorbește în moduri diferite despre Împărăția lui Dumnezeu (în afară de textele care se referă la împărățiile pământești precum Israel, Egipt, Asiria, Babilon etc.).

1. *Dumnezeu a fost întotdeauna Împărat, într-un anumit sens*, încă de la începutul creației. El împărățește peste pământ; El este Împărat. Faptul că nu înțelegem întotdeauna domnia Lui (Eclesiastul 8.16,17) este altceva, dar nu schimbă cu nimic faptul că Dumnezeu este Împărat. „DOMNUL șade ca împărat pentru totdeauna” (Psalmul 29.10). El este Împăratul tuturor popoarelor (Ieremia 10.7) și, în mod deosebit, Împăratul poporului Său, Israel (1 Samuel 12.12; Psalmul 149.2). Vezi și Psalmul 5.2; 22.28; 24.7-10; 29.10; 44.4; 47.2,6,7; 48.2; 68.24; 74.12; 84.3; 95.3; 98.6; 145.1; 149.2; Isaia 6.5; 52.7; Ieremia 10.7,10; 46.18; 48.15; 51.57; Zaharia 14.16,17; Maleahi 1.4.

Dar cum Își exercită Dumnezeu domnia? În general, El o face în mod indirect și a delegat autoritatea directă împăraților pământești. El Însuși este însă „Împăratul împăraților” (1 Timotei 6.15; Apocalipsa 17.14). Numai prin El domnesc cei care au puterea (Proverbe 8.15; compară cu Proverbele 24.21; Daniel 2.21; 4.17,25,32,37; 5.21; 2 Cronici 20.6). De aceea, guvernarea lui Dumnezeu este rareori vizibilă direct în fața ochilor noștri. Cartea Estera tratează în mod special această guvernare ascunsă a lui Dumnezeu; în întreaga carte, Numele lui Dumnezeu nu este menționat nici măcar o dată, dar în culise El este mereu prezent și ține frâiele în mână. Nimic nu se întâmplă fără voia Lui și El dirijează toate evenimentele astfel încât, în cele din urmă, scopul Său să fie atins.

Această domnie ascunsă a lui Dumnezeu ne face adesea să ne întrebăm, ca Asaf în Psalmul 73, de ce Dumnezeu permite anumite lucruri în viața noastră. Dar trebuie să fim conștienți că totul este în mâinile lui Dumnezeu și că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28).

Așadar, domnia lui Dumnezeu este acum ascunsă. În acest sens, Zaharia 14.9 poate vorbi despre viitoarea domnie a lui Iahve: „DOMNUL va fi Împărat peste tot pământul” (compară cu Mica 4.7; Obad 21). Abia în viitor, în Împărăția păcii, Dumnezeu Își va exercita direct domnia peste pământ. De altfel, multe dintre textele citate mai sus, în special din Psalmi, vorbesc de fapt în mod profetic despre timpul în care Iahve va fi Împărat peste tot pământul.

2. *În multe pasaje din Vechiul Testament se vorbește despre Unsul, Mesia, care va fi Împărat peste popor* (Ezechiel 37.22). Dumnezeu Și-a uns Împăratul peste Sion (Psalmul 2; compară cu Isaia 32.1; Zaharia 9.9). Acum știm cine este acest Mesia: este Isus Hristos, Omul din Nazaret, din seminția lui David, dar în același timp Iahve Însuși și, ca atare, rădăcina lui David (Apocalipsa 22.16). „El va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna, și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1.33). Numeroase profeții se referă la El. Se poate spune că în Vechiul Testament este schițat un profil al acestui Împărat care va veni. Uneori în profeții clare, alteori într-o formă mai ascunsă, cum ar fi în textele din Cartea Proverbelor, în care se vorbește despre „Împărat” (Proverbele 14.28,35; 16.10,12-15; 19.12; 20.2,8,26,28; 21.1; 22.11,29; 25.2,3,5,6; 29.4,14; 30.31; 31.3,4). Vechiul Testament este, ca să spunem așa, un singur strigăt către Sion: „Iată, Împăratul tău vine!”
3. *În cartea Daniel găsim însă o profeție care merge și mai departe*. Această carte a Bibliei este de o mare importanță, deoarece descrie situația care a apărut când Dumnezeu nu a mai putut exercita domnia Sa peste Israel. Dumnezeu a transferat domnia peste această

lume imperiilor care s-au succedat (Daniel 2); nu vom intra aici în detalii. Dar, în cele din urmă, „în zilele împăraților acestora, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceea nu va trece la alt popor; ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, dar ea va rămâne pentru totdeauna” (Daniel 2.44).

Și cine va fi împăratul în această Împărăție? Pentru a afla aceasta, trebuie să deschidem la Daniel 7. Acolo trec din nou în fața noastră imperiile mondiale: Imperiul Babilonian (Daniel 7.4), Imperiul Persan (Daniel 7.5), Imperiul Greco-Macedonian (Daniel 7.6) și, în cele din urmă, Imperiul Roman (Daniel 7.7,8). Dar aceste imperii mondiale nu vor domina pentru totdeauna scena (Daniel 7.12). Citim apoi:

„Am privit până au fost puse niște tronuri, și Cel Bătrân de zile S-a așezat. Veșmântul Lui era alb ca zăpada și perii capului Său ca lâna curată; tronul Lui era flăcări de foc și roțile lui, foc arzător. Un râu de foc se vărsa și ieșea dinaintea Lui; mii de mii Îi slujeau și zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. Judecata s-a ținut și cărțile s-au deschis. ... Am privit în viziunile de noapte și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; și s-a apropiat de Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită.” (Dan 7.9-10,13-14).

Ce este atât de deosebit în această vestire? Să citim din nou versetul 13: „și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor.” Niciun profet nu vestise aceasta! Profeții știau că Iahve este Împărat peste tot pământul și că în curând Își va exercita direct domnia și că Mesia va fi Împărat peste Israel. Dar faptul că unui *Om* I se va da o domnie eternă peste „toate popoarele, națiunile și limbile” este ceva cu totul deosebit! Nu trebuie să ghicim cine este acest Fiu al Omului. Din Evanghelii știm cât de des Domnul nostru s-a numit astfel. Da, El va exercita în curând domnia, nu doar ca Mesia, ca Împărat uns peste Israel, ci ca Fiu al Omului peste tot pământul. Expresia „Fiu al Omului” nu se referă la Mesia ca fiu al lui David din casa împărătească israelită. Ea se referă la El ca la un Om și, prin aceasta, El este legat de întreaga omenire, nu doar în mod special de poporul Israel. Daniel 7 arată, de asemenea, că Fiul Omului și Iahve sunt în esență identici (Daniel 7.22; vezi și Mica 2.13; 5.2; Zaharia 14.3,5).

Venirea Împărăției

Împăratul a venit. Isus Hristos S-a născut în cetatea lui David, din seminția lui David. Mesagerul Său, Ioan Botezătorul, a mers înaintea Lui și, în cele din urmă, El Însuși a apărut cu vestirea către poporul Israel: „Împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 3.2; 4.17; Marcu 1.15); și El a trimis pe ucenicii Săi să predice același mesaj (Matei 10.7; Luca 10.9). Împărăția era aproape; singura problemă era: va fi pregătit poporul să-L primească pe Împărat? Dacă L-ar fi acceptat, Împărăția lui Dumnezeu s-ar fi instaurat în toată gloria ei pământească, așa cum fusese prezis de profeți. Astăzi este prezentat adesea ca și cum Domnul nicidecum nu ar fi vrut acest fapt. Da, ucenicii credeau că Domnul Isus voia o împărăție pământească! Ei voiau să stea la dreapta și la stânga Lui în această împărăție, nu-i așa? El nu voia o împărăție pământească, ci una spirituală. El nu voia să fie Împărat peste o împărăție pământească, ci să fie Împărat în inimile oamenilor.

Ce prostie că ucenicii – și iudeii în general – nu au înțeles aceasta!

Dar dacă argumentăm astfel, uităm toate profețiile din Vechiul Testament, care anunțau în mod clar o Împărăție pământească. Se subliniază în mod repetat că venirea Împărăției ar fi însemnat

împlinirea acestor profeții (de exemplu, Matei 1.23; 2.5; 15.23; 3.4; 4.12-16; 8.17; 11.10; 12.17-21).

Dar nu le-a interzis Domnul Isus Însuși ucenicilor Săi să spună că El este Unsul (Matei 12.16; 16.20)? Desigur, dar pentru aceasta exista un motiv foarte deosebit. În momentul în care Domnul a spus aceasta, timpul în care El trebuia să Se prezinte poporului ca Împărat trecuse. El fusese respins și acum nu-L mai aștepta decât suferința (Matei 16.21). Această respingere a Împăratului este un capitol întunecat din istoria Împărăției lui Dumnezeu; un capitol pe care trebuie să-l studiem cu atenție, pentru a înțelege locul pe care Împărăția îl ocupă acum.

Împăratul respins

Evangelhia după Matei se ocupă în principal de Domnul Isus ca Împăratul care vine. Genealogia Lui este prezentată, așa cum se obișnuiește în cazul împăraților: El era descendent din David și Avraam (Matei 1.1-16). Întelepții din Răsărit (magii) au venit să se închine Împăratului iudeilor (Matei 2.1-12). Când a venit timpul ca Domnul să lucreze, a apărut mai întâi vestitorul Său (Matei 3.1-12). După ispitirea din pustie, Domnul Și-a chemat ucenicii și a mers pretutindeni să predice „Evangelhia Împărăției” (Matei 4.23; compară cu Matei 9.35; 13.19; 24.14; Luca 4.43; 8.1; 9.2,11,60; 16.16). În Matei 5-7 se află Predica de pe munte, de fapt un fel de constituție pentru Împărăția lui Dumnezeu. Prin minuni și semne, Domnul a arătat că El era Mesia (Matei 9) și i-a trimis pe ucenicii Săi să vestească și ei Evangelhia Împărăției lui Dumnezeu. Între timp, însă, împotrivirea fariseilor devenise evidentă (Matei 11.1-6). Ei Îl numeau pe Mesia „om mândăcios și băutor de vin” (Matei 11.19). Chiar și cetățile în care El făcuse cele mai multe minuni, Horazin, Betsaida și Capernaum, nu se convertiseră (Matei 11.20-24). Cei care se considerau „întelepți și pricepuți” L-au respins; de aceea, Domnul S-a adresat acum „pruncilor”, celor puțini, care aveau o credință copilărească în El, și le-a revelat pe Tatăl (Matei 11.21-30). În Matei 12 are loc ruptura definitivă. Hristos a trebuit să-i condamne aspru pe farisei (Matei 12.1-13), iar aceștia au discutat cum să-L omoare (Matei 12.14). Da, au mers chiar atât de departe încât au atribuit lui satan ceea ce știau că era lucrarea Duhului Sfânt (Matei 12.22-37). Pentru această hulă împotriva Duhului Sfânt nu era iertare; unei generații atât de rele și adultere nu mai putea fi dat niciun semn (Matei 12.39). Casa lui Israel era „măturată și împodobită”; respectarea legilor era punctuală, dar acum, că L-au respins pe Domnul Isus, nu mai puteau aștepta decât șapte duhuri rele, care le-ar fi făcut soarta mai rea decât la început. Nu este de mirare că Domnul arată clar în Matei 12.46-50 că legăturile Sale familiale cu poporul Israel nu mai au niciun rol de acum înainte. De acum înainte, El nu va mai recunoaște ca frați și rude decât pe cei care au o legătură *morală* cu El: „Oricine va face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este fratele sau soră sau mamă” (Matei 12.50). Astfel este clar indicat caracterul pe care îl va avea acum Împărăția. În Matei 13, Domnul Isus explică apoi, sub forma a șapte parabole, cum va arăta Împărăția după ce Împăratul va fi fost respins.

Tainele Împărăției cerurilor

Ce poveste tristă! Împăratul fusese respins; la fel ca cetățenii din parabola minelor, iudeii strigau, ca să zicem așa: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi!” (Luca 19.14). Nu că iudeii nu voiau un împărat. Cu o ocazie anterioară, Domnul Isus a trebuit să Se retragă într-un loc singuratic pentru a împiedica oamenii să-L facă Împărat cu forța (Ioan 6.15). Dar deja a doua zi s-a văzut: de îndată ce Domnul le-a arătat că nu aveau viață în ei și le-a atins conștiința, „s-au împrăștiat”. „Greu este acest cuvânt; cine poate să-l asculte?” (Ioan 6.60). Nu, atâta timp cât poporul nu se convertea, Hristos nu putea accepta domnia ca Împărat peste Israel. Înaintea lui Pilat, El a mărturisit: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă Împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor; dar acum Împărăția

Mea nu este de aici” (Ioan 18.36). Înseamnă aceasta că Domnul nu va mai fi niciodată Împărat peste această lume? Nu, nu înseamnă asta; în viitor, glasuri puternice vor spune în ceruri: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărății în vecii vecilor” (Apocalipsa 11.15; compară cu Apocalipsa 12.10). Înseamnă asta că Domnul va fi Împărat abia în viitor? Nici asta nu este ceea ce se vrea a spune, pentru că Domnul Isus îi spune lui Pilat: „Tu zici [că Eu sunt Împărat]” (Matei 27.11). Domnul Isus este, așadar, cu siguranță un Împărat. Împărăția lui Dumnezeu a venit cu siguranță; dar nu este (încă) o Împărăție cu o sferă de putere lumească, vizibilă; aceasta va fi abia în viitor. Ea este o Împărăție care nu este (încă) vizibilă în același mod ca, de exemplu, Împărăția Babiloniană, Medo-Persană, Greco-Macedoneană sau Romană. Dar împărăția este cu adevărat aici! Și Împăratul are cu adevărat supuși. Căci chiar dacă poporul Său L-a respins, chiar dacă cei puternici ai acestei lumi L-au răstignit, există și în acest timp oameni care vor să fie ascultători acestui Hristos respins. Ei formează Împărăția lui Dumnezeu în acest timp, și noi ne vom ocupa acum de ceea ce conține această Împărăție.

Mai întâi trebuie să ne îndreptăm atenția către Matei 13, pentru că acolo Domnul arată clar ce formă va lua Împărăția în timpul respingerii Împăratului. Vom înțelege că aceasta era un mister, o formă ascunsă a Împărăției, despre care nu se vorbea încă în Vechiul Testament (Matei 13.35).

Parabolele despre Împărăția lui Dumnezeu

Nu intenționez să explic în întregime Matei 13; pentru aceasta, vă recomand alte cărți pe această temă. Cu toate acestea, va fi necesar să evidențiem din fiecare dintre aceste șapte parabole aspecte ale Împărăției lui Dumnezeu în această perioadă.¹

1. **Parabola semănătorului** (Matei 13.1-9; 18-23) arată clar modul în care va fi întemeiată Împărăția lui Dumnezeu: nu prin violență sau constrângere, ci prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul nu va da roade la toți cei care îl vor auzi; doar la o parte din ei va „cădea pe pământ bun” și va da roade. Și nici aceste roade nu vor fi la fel pentru toți: pentru unii vor fi sută la sută, pentru alții șaiszeci la sută, iar pentru alții doar treizeci la sută.
2. **Parabola neghinei din ogor** (Matei 13.24-30) arată clar că cel rău nu stă inactiv, când se propovăduiește Cuvântul. În timp ce oamenii dormeau (și cât de puțin vigilenți eram noi, creștinii, de multe ori!), vrăjmașul a avut ocazia să semene neghină printre grâu, o plantă atât de asemănătoare cu grâul, încât era greu de distins de acesta. Așa arată acum Împărăția: acolo unde a fost predicat Cuvântul – spus în general, teritoriul tuturor celor care se numesc creștini – se află adevărații credincioși (grâul), dar printre ei se află și neghina: oameni care sunt creștini doar în aparență; sunt botezați, plătesc cu sfințenie impozitul bisericesc și merg în fiecare duminică la biserică în hainele lor îngrijite, dar nu au viață din Dumnezeu; nu au nici cea mai mică idee despre convertire și credința în Domnul Isus. Dar cine poate vedea în inima altuia? Cine poate spune dacă cineva este cu adevărat născut din nou sau nu? Abia la „recoltare”, la revenirea lui Hristos, se va vedea cine erau adevărații creștini și cine avea doar o fațadă creștină.
3. **Parabola grăuntelui de muștar** (Matei 13.31,32) arată că se vor întâmpla și mai multe: Împărăția va crește și va deveni un „copac mare”. În Scriptură, copacii sunt întotdeauna o imagine a unei mari puteri pământești (Ezechiel 17.22-24; 31.1-18; Daniel 4.10-16).

¹ În afară de aceasta, există o paralelă clară între Matei 13 (cele șapte parabole) și Apocalipsa 2 și 3 (cele șapte adunări). În ambele cazuri, toate cele trei capitole redau istoria mărturiei lui Dumnezeu pe pământ. Las cititorului sarcina de a descoperi această paralelă; ea nu este subiectul acestui articol.

Nu s-a întâmplat la fel cu creștinismul? Creștinii au uitat că nu aparțin pământului, iar de pe vremea lui Constantin cel Mare, creștinismul a devenit o putere politică importantă. În curând, marele Babilon, creștinismul stricat, va fi judecat de Dumnezeu, pentru că a devenit „locuință a demonilor și închisoare a oricărui duh necurat și închisoare a oricărei pasări necurate și urâte” (Apocalipsa 18.2).

4. Din **parabola aluatului** (Matei 13.33) reiese că răul (pentru care aluatul este întotdeauna o imagine în Scriptură²) va pătrunde în cele din urmă în mod ascuns în toată Împărăția. Dacă lăsăm creștinismul să-și asume responsabilitatea, acesta va eșua complet; nu trebuie decât să ne uităm în jurul nostru pentru a găsi dovada tristă că acest fapt s-a întâmplat deja.
5. Din fericire, însă, în **parabola comorii ascunse în ogor** (Matei 13.44) găsim altceva. În interiorul Împărăției se află o comoară atât de prețioasă pentru Domnul Isus, încât El a renunțat la tot ce avea și a cumpărat tot ogorul pentru a o avea. Această comoară este Adunarea (Biserica)³, care este atât de prețioasă pentru Hristos încât El Și-a dat viața pentru ea (Efeseni 5.25); Adunarea, care în acest timp este ascunsă în Împărăție (compară cu 2 Corinteni 4.3). Cine mai recunoaște în situația confuză actuală adevărata Adunare (Biserică), formată din toți credincioșii adevărați? Ea este ascunsă, dar ea există, și către această Adunare se îndreaptă dragostea Domnului Isus.
6. În **parabola despre perla de mare valoare** ni se arată clar că Domnul Isus nu a cumpărat doar întreaga lume, ci în mod deosebit această perlă prețioasă, care era scumpă inimii Lui. Este de remarcat, de altfel, că Hristos le-a spus aceste ultime trei parabole numai ucenicilor Săi (Matei 13.36); din aceasta reiese clar că aceste parabole nu se referă la latura publică, vizibilă pentru toți, a Împărăției, ci la aspectele mai ascunse.
7. În cele din urmă, **parabola năvodului** (Matei 13.47-50) oferă imaginea finală: la sfârșit, „cei răi vor fi separați de cei drekți”. Dar acum Împărăția este încă un amestec de „pești buni și pești răi”, de credincioși și necredincioși.

Parabola celor zece mine

Deosebit de revelatoare pentru înțelegerea situației Împărăției în acest timp și a locului nostru în ea este și pilda celor zece mine, pe care Domnul Isus le-a spus-o ucenicilor Săi cu puțin înainte de intrarea Lui în Ierusalim (Luca 19.11-27). Era necesar ca ucenicii să fie avertizați, deoarece Împărăția lui Dumnezeu nu urma să se reveleze imediat în toată gloria ei, așa cum credeau ucenicii (Luca 19.11). Domnul arată clar că mai întâi El trebuie să părăsească pământul și să Se înalțe la cer. „Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă” (Luca 19.12). Astfel, devine clar și caracterul special al Împărăției în acest timp: Împărăția este pe pământ, dar Împăratul se află în cer. „Cetățenii Lui” (Luca 19.14, iudeii) L-au respins; ei nu voiau ca El să fie Împăratul lor. Dar pe pământ, Împăratul are „slujitorii” Săi (Luca 19.13), cărora le dă fiecăruia zece mine cu porunca: „Faceți comerț cu ele

² Pentru cei care cunosc doar interpretarea obișnuită a acestei parabole („aluatul” ca imagine a puterii Împărăției, care pătrunde întreaga lume ca principiu sfântor și corectiv), este poate necesar să se sublinieze că „aluatul” este peste tot în Biblie un simbol al răului (vezi Matei 16.6,11,12; Luca 12.1; 1 Corinteni 5.6-8; Galateni 5.9). Explicația tradițională calvinistă se găsește, printre altele, la Dr. Herman Ridderbos, *Korte verklaring van de Heilige Schrift. Mattheüs (1)*, Kampen: Kok, pag. 261.

³ Alți comentatori văd în comoara din ogor pe poporul Israel, iar în perla prețioasă văd Adunarea. Vezi Arno C. Gaebelien, *Zie uw koning komt: Beschouwing over het Evangelie naar Mattheüs*, vol. I, Den Haag: J.N. Voorhoeve, 1954, pag. 218.

până când vin!” Le este promisă întoarcerea Împăratului, iar aceasta trebuie să fie pentru ei motivația de a-Și sluji Stăpânul. Astfel, locul nostru pe pământ ca și creștini în zilele noastre este ilustrat în mod clar: am primit porunca de a-L sluji pe Domnul nostru până va veni (compară cu 1 Tesaloniceni 1.9,10).

Noi suntem slujitorii (robii) Domnului: „sclavii” Lui, și suntem robi buni (Luca 19.17) sau robi răi (Luca 19.22), în funcție de felul în care Îl slujim pe Domnul, așa cum El dorește. Întrebarea dacă toți robii sunt și credincioși adevărați nu este abordată aici; este exact imaginea Împărăției, în care se află toți cei care Îl recunosc pe Isus ca Domn, indiferent dacă sunt născuți din nou sau nu. Tema centrală a acestei parabole este venirea Domnului. Cel care a fost odată respins Se va întoarce în curând pentru a-Și primi Împărăția. Atunci cerul va răsună de Aleluia, când „Domnul Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să împărătească” (Apocalipsa 19.6). Această zi va fi precedată de mari judecăți, pentru că Cel care este acum respins de lume nu va putea intra în stăpânirea Împărăției Sale decât după ce va curăța de orice pată teritoriul Său. Dar – și acest lucru reiese clar din pilda celor zece mine – când El va fi în curând Împărat, noi vom domni împreună cu El. Acum suntem încă robi, dar în curând Împăratul le va spune celor care L-au slujit bine: „Primește autoritate ...!” (Luca 19.17). Noi vom împărăți împreună cu El (2 Timotei 1.12); cu El vom sta pe tronul Lui (Apocalipsa 3.21); cu El vom judeca lumea și chiar îngerii căzuți (1 Corinteni 6.2,3). Atâta timp cât Împăratul este respins, noi suntem robii Lui; când Se va întoarce, vom fi coregenții Lui.

Vestirea Împărăției

După ce respingerea Domnului a atins punctul culminant în moartea Sa pe cruce, vestirea Împărăției lui Dumnezeu a continuat. Desigur, nu mai era vorba despre mesajul că Împărăția lui Dumnezeu se apropia (ca în Matei 3.2; 4.17; 10.7; Marcu 1.15; Luca 10.9,11; 21.21) – pentru că Împărăția era deja acolo; însă acum urma să ia temporar o formă cu totul diferită. Cu toate acestea, apostolii nu au abandonat tema Împărăției. În fond, nu era vorba doar de a vesti oamenilor că Isus era Mântuitorul, ci și că El era Domnul (Faptele apostolilor 2.36)! Nici respingerea Lui de către lume nu a schimbat acest fapt. Autoritatea Lui trebuia vestită; și oricine Îl mărturisea pe Isus ca Domn și mărturisea aceasta public prin botez, se supunea autorității Lui și intra, ca să zicem așa, în sfera de influență a Împărăției (vezi, de exemplu, Faptele apostolilor 8.12,13). Trebuie să fim prudenți când spunem că Hristos nu este Împăratul nostru. Este adevărat că Scriptura nu-L numește astfel nicăieri, când este vorba despre relația noastră cu El, dar, pe de altă parte, poziția noastră în această lume este tocmai supunerea față de autoritatea Sa! În timp ce întreaga lume respinge autoritatea Sa, noi, creștinii credincioși, o acceptăm. Și exact asta înseamnă Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel, în vorbirea sa ținută la Milet în fața bătrânilor din Efes, explică că slujirea sa în mijlocul lor a constat din trei părți:

1. El le-a vestit atât iudeilor, cât și grecilor „pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos”. Aceasta era „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.21,24).
2. Dar, în afară de aceasta, el propovăduia Împărăția lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.25): el le explicase credincioșilor din Efes care era poziția lor pe pământ după convertirea lor și cum se aflau sub domnia lui Hristos. Ei trebuiau să-L asculte, trebuiau să-L slujească în practica zilnică a vieții lor de credință.

3. În al treilea rând, apostolul le-a vestit credincioșilor din Efes „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.27). Această învățătură ne-a fost păstrată în Epistola către Efeseni (vezi, de exemplu, Efeseni 1.9-12,20-23; 2.7-9,19-22; 3.4-21).

Împărăția lui Dumnezeu are o legătură directă cu viața noastră de zi cu zi pe acest pământ. Nu putem neglija acest subiect, fără a aduce prejudicii vieții noastre de credință. Nu este bine să ne gândim doar la lucrarea lui Hristos pentru noi și la planurile veșnice ale lui Dumnezeu în favoarea noastră. Dacă devenim neglijenți în felul nostru de viață, aceasta va duce la un prejudiciu spiritual imens pentru noi înșine și la o mare dezonoare pentru Numele Domnului. De aceea, apostolii (și colaboratorii lor; vezi Coloseni 4.11) au predicat Împărăția lui Dumnezeu. Despre aceasta se vorbește de șapte ori în Faptele apostolilor (Faptele apostolilor 1.8,12; 13.21; 19.8; 20.25; 28.23,31). Și rezultatele? Duhul lui Dumnezeu a lucrat în mod minunat. Efectul propovăduirii Împărăției lui Dumnezeu de către Pavel a fost, de exemplu, foarte clar în Efes. Nu a fost o dovadă puternică a faptului că Domnul a primit puterea asupra vieții acestor creștini, faptul că ei au adunat și au ars cărțile lor oculte (în valoare de 50.000 de arginți!) (vezi Faptele apostolilor 19.19; compară și cu Faptele apostolilor 19.9)? Într-adevăr, prin aceasta „Cuvântul lui Dumnezeu creștea cu putere și se întărea” (Faptele apostolilor 19.20).

Nu în cuvinte, ci în putere

Ca și credincioși, putem adesea vorbi foarte frumos. Dar în Împărăția lui Dumnezeu nu asta contează. Acolo contează faptele noastre, urmarea lui Hristos, faptul că suntem ucenici – aceasta ar trebui să fie caracteristica tuturor creștinilor: ucenici și urmași ai Domnului în Împărăția lui Dumnezeu. Foarte adesea, ucenicia este asociată cu Împărăția lui Dumnezeu. Voi menționa doar câteva pasaje. Când Barnaba și Pavel vorbesc despre Împărăția lui Dumnezeu în Listra, Iconia și Antiohia, se spune că „au făcut mulți *ucenici*” (Faptele apostolilor 14.21,22). În predica sa din Efes, Pavel a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu, iar apoi se spune că i-a separat pe *ucenici* (Faptele apostolilor 19.8,9). În discursul său din Milet, deja menționat, el a avertizat că se vor ridica oameni care vor spune lucruri stricate „ca să-i atragă pe *ucenici* după ei” (Faptele apostolilor 20.30; compară cu Faptele apostolilor 20.25).

Este ușor să vorbești, dar ceea ce contează este urmarea practică: „Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere” (1 Corinteni 4.20). Și nu este vorba despre lucruri exterioare. În Romani 14, Pavel arată că, ca și creștin, poți avea opinii diferite cu privire la faptul dacă trebuie sau nu să faci anumite lucruri. Desigur, există lucruri care sunt în mod evident greșite pentru toți, cum ar fi curvia; dar există și „lucruri îndoielnice”, asupra cărora se pot avea opinii diferite. De exemplu, dacă să respectăm sau nu anumite sărbători (Romani 14.6) este o chestiune pe care fiecare trebuie să o decidă pentru sine, după conștiința sa. Nu trebuie să ne judecăm unii pe alții pentru astfel de lucruri, ci mai degrabă să ținem seama de slăbiciunile celuilalt. „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17). Este vorba despre chestiuni morale, despre acțiuni drepte în această lume, despre pace interioară și pace între oameni, despre bucuria vieții de credință – și toate acestea prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este slujirea pentru Hristos (Romani 14.18); aceasta este supunerea practică sub autoritatea Sa; în aceasta constă Împărăția lui Dumnezeu.

Împărăția Fiului dragostei Sale

Faptul că ne aflăm în Împărăția lui Dumnezeu înseamnă, așadar, că trebuie să ascultăm de Împărat. Din Romani 14 reiese însă deja că această ascultare nu este o ascultare oarbă. Nu este ascultarea legii: „Să faci, să nu faci, să nu faci ...”. Aceasta este foarte frumos exprimat în minunata expresie „Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Suntem uniți cu Fiul

dragostei lui Dumnezeu, pe care Îl cunoaștem ca Mântuitorul nostru. În El avem mântuirea, iertarea păcatelor (Coloseni 1.14), da, avem totul în El: „În El sunteți împliniți” (Coloseni 2.9). Mai mult decât în oricare altă epistolă, apostolul Pavel descrie în epistola către Coloseni gloria personală a lui Isus Hristos, Creatorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, în care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii și care ne-a împăcat deja prin sângele crucii Sale și va împăca odată toate lucrurile (Coloseni 1.15-21). În lumina acestei glorie, ni se adresează chemarea: „Umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând în cunoașterea lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1.10,11). Aceasta nu este o slujire sclavagistă. Trebuie să ne fie o bucurie să-L slujim pe pământ pe Cel care ne-a unit atât de strâns cu Sine și ne-a făcut părtași la propria Sa glorie.

Împărăția lui Dumnezeu și Adunarea (Biserica)

Am văzut, așadar, că Împărăția lui Dumnezeu este în acest timp o realitate spirituală. Toți cei care mărturisesc că Isus este Domnul – chiar dacă lumea respinge în prezent domnia Lui – fac parte din ea. În linii mari, Împărăția este alcătuită din creștinătate, deoarece oricine se numește creștin mărturisește – cel puțin cu gura – autoritatea Domnului. Cu toate acestea, în Matei 13 am citit că în Împărăție va fi semănată neghină printre grâu și că, în cele din urmă, stricăciunea va pătrunde în toată Împărăția, ca aluatul. Abia la sfârșitul lumii cei răi vor fi separați de cei drekți. În acest loc, este important să subliniem pe scurt diferența dintre Împărăția lui Dumnezeu și Adunare. Căci *Adunarea* primește în mod expres porunca de a-i îndepărta pe cei răi din mijlocul ei (1 Corinteni 5.13); și când vine vorba de Adunare, suntem îndemnați să ne despărțim de lucrurile greșite, pe care le găsim în creștinătate (2 Timotei 2.19-22). Însă pentru Împărăția lui Dumnezeu se aplică porunca, pe care Domnul recoltei a dat-o slujitorilor Săi: „Lăsați-le să crească împreună (neghina și grâul) până la seceriș” (Matei 13.30). Cu regret, Împărăția lui Dumnezeu cuprinde mult mai mult decât adevărații credincioși. Adunarea este, ca să spunem așa, un cerc mic în cadrul cercului mult mai mare al Împărăției;⁴ ea este formată din toți credincioșii adevărați. Cu regret, din Adunare nu se mai vede mult. Dar toți cei care, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu trăiesc totuși unitatea Adunării în mijlocul unei creștinătăți divizate și doresc să o exprime prin celebrarea Cinei Domnului la masa Lui, toți cei care doresc să urmeze și astăzi poruncile lui Dumnezeu privind rânduiala Adunării – toți acești credincioși trebuie să țină seama de ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, printre altele, în 1 Corinteni 5. În casa lui Dumnezeu, adică în Adunare, trebuie menținută disciplina. Pe de altă parte, credincioșii nu vor încerca să îmbunătățească starea din Împărăția lui Dumnezeu, din creștinătate în general. Nu numai pentru că aceasta este imposibil, ci și pentru că Domnul Însuși a spus că grâul și neghina trebuie să crească împreună până la seceriș. Am provoca haos dacă am încerca să îndepărtăm neghina din creștinătate; am putea greși ușor și, în timp ce adunăm neghina, am putea smulge din greșeală și grâul. În curând se va întâmpla aceasta; atunci „Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor aduna din Împărăția Sa toate prilejurile de poticnire și pe cei care practică nelegiuirea și îi vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13.41,42).

⁴ La fel și Dr. Herman Ridderbos (1909–2007), *De komst van het koninkrijk. Jezus' prediking volgens de synoptische evangeliën*, Kampen: J.H. Kok, ²1972, pag. 306–307.

Împărăția cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu

Este remarcabil faptul că Matei folosește aproape întotdeauna expresia „Împărăția cerurilor” (Matei 3.2; 4.17; 10.7; 5.3,10,19,20; 7.21; 8.11; 11.11,12; 13.11,24,31,33,44,47,52; 16.19; 18.1,3,4,23; 19.12,14,23; 20.1; 22.5; 23.13; 25.1), în timp ce celelalte Evanghelii vorbesc în mod constant despre „Împărăția lui Dumnezeu”.⁵ Acest fapt nu este, desigur, lipsit de semnificație. Semnificația acestei diferențe reiese din două fapte:

1. Expresia „Împărăția lui Dumnezeu” apare numai în Faptele apostolilor și în epistole; nicăieri nu citim acolo despre Împărăția cerurilor. Aceste pasaje se referă fără îndoială la aspectul Împărăției ca fiind Împărăția *lui Dumnezeu*, în care trebuie să domnească ordinea morală corespunzătoare naturii lui Dumnezeu.
2. Există câteva pasaje în Evanghelia după Matei, în care se vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu (Matei 6.33; 12.28; 19.24; 21.31). Din context, este vorba tot despre Împărăție în aspectele sale morale și spirituale.

Expresia „Împărăția cerurilor” se referă mai degrabă la principiile cerești, pe care ar trebui să se întemeieze Împărăția. Aceasta este potrivit mai ales în Evanghelia după Matei, unde Domnul Se prezintă ca Mesia al lui Israel. Iudeii așteptau o Împărăție pământească, și pe bună dreptate. Cu toate acestea, ei credeau că această Împărăție se va baza pe principii pur pământești – și tocmai acesta era motivul pentru care Îl respingeau pe Împărat, deoarece El voia să introducă principii cerești în Împărăția Sa (vezi, de exemplu, Matei 5.12,16,45,48; 6.1,9,14; 19.21,26,32; 7.11,21).

Unii au sugerat că Împărăția cerurilor este mai mare decât Împărăția lui Dumnezeu: aceasta din urmă ar cuprinde doar adevărații credincioși. Pentru aceasta sunt aduse două argumente:

1. În primul rând, se subliniază faptul că pilda despre neghina din ogor apare la Matei, nu și la Marcu și Luca. Concluzia ar fi atunci că în Împărăția lui Dumnezeu nu ar fi amestecați credincioși cu necredincioși, neghină cu grâu (ca în Împărăția cerurilor). Acest argument nu este însă întemeiat. Și în pildele din Marcu și Luca, grăuntele de muștar capătă dimensiuni mai mari decât în mod normal, ceea ce indică faptul că Împărăția lui Dumnezeu cuprinde mai mult decât se intenționa. Atât la Marcu, cât și la Luca (Marcu 4; Luca 8) găsim, de asemenea, pilda semănătorului. Și acolo este vorba despre oameni care „nu cred și nu sunt mântuiți” (Luca 8.12) și „cad în ispită” (Luca 8.13).
2. Un al doilea argument se bazează în esență pe Ioan 3.3,5: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.” Din aceasta se concluzionează că numai oamenii născuți din nou se află în Împărăția lui Dumnezeu. La o analiză mai atentă, însă, această concluzie este pripită:
 - Când se vestește Împărăția lui Dumnezeu și Împărăția cerurilor, se spune întotdeauna că nu oricine poate intra în ele; Împărăția lui Dumnezeu nu este predicată niciodată ca și cum o formă exterioară ar fi suficientă pentru a intra în ea. „Dacă nu vă veți întoarce și nu veți fi precum copilașii, nicidecum nu veți intra în *Împărăția cerurilor*” (Matei 18.3; vezi și Matei 5.20; 7.21; 11.12; 19.23; 23.13; compară cu Matei 5.3,10; 19.14). Faptul că mai târziu răul s-a strecurat

⁵ Las acum deoparte alte expresii precum „împărăția Tatălui” (Matei 6.10,33; 13.43; 26.29; Luca 11.2; 12.31) și „Împărăția Fiului” (Matei 13.41; 16.28; 20.21; Luca 1.33; 22.29,30; 23.42; Efeseni 5.5; 2 Timotei 4.1,18; Evrei 1.8 [„împărăție”]; 2 Petru 1.11; Apocalipsa 11.15; 12.10).

- înăuntru nu a fost niciodată intenția lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a deschis niciodată în mod expres ușa Împărăției pentru cei care nu sunt născuți din nou!
- Întrebarea este, de altfel, ce înseamnă de fapt „a intra în Împărăția lui Dumnezeu”. Nu este deloc sigur că Ioan 3 se referă la această perioadă. Din Faptele apostolilor 14.22 („prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu”) rezultă că „a intra în Împărăția lui Dumnezeu” are uneori un sens mult mai larg decât a face parte din Împărăția lui Dumnezeu *în acest timp*. Oamenii, cărora le vorbeau Pavel și Barnaba, îndeplineau condiția din Ioan 3: erau născuți din nou. Dar pentru a „intra” cu adevărat, când „împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său” (Apocalipsa 11.15), ei (și noi) trebuiau mai întâi să treacă prin suferință. „Dacă trecem cu răbdare prin suferință⁶, vom și împărăți împreună” (2 Timotei 2.12). Când Domnul a vorbit cu Nicodim, această diferențiere nu putea fi încă făcută, deoarece Împărăția nu luase încă forma intermediară pe care o are astăzi.
 - Textele din 1 Corinteni 5.10; 15.50; Efeseni 5.5 (care sunt adesea citate) se referă, de asemenea, la *moștenirea* viitoare în Împărăția lui Dumnezeu. Este clar că un desfrânat etc. nu poate fi un împreună-moștenitor al lui Hristos. Aceasta este valabil numai pentru adevărații credincioși, care sunt spălați (1 Corinteni 5). Trebuie să aprofundăm acest aspect viitor.

Viitorul Împărăției

Împăratul nu va rămâne respins pentru totdeauna. Împărăția lui Dumnezeu nu va continua să existe veșnic în forma ascunsă, în care există acum. Venirea Împărăției în putere și glorie nu este subiectul nostru acum, dar trebuie totuși să o abordăm pe scurt. Am menționat deja acest aspect: „Omul de neam ales” (Domnul Isus), care a plecat într-o țară îndepărtată pentru a primi o Împărăție pentru Sine, Se va întoarce (Luca 19.12). Iar nouă, celor care credem, ne este promisă „intrarea în Împărăția eternă a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.11).

În ea vom primi moștenirea noastră (Matei 5.5; 1 Corinteni 6.9,10; 15.50; Galateni 5.21; Efeseni 1.14,18; 5.5; Coloseni 3.24; Evrei 9.15; Apocalipsa 21.7). Scriptura ne numește „moștenitori” (Romani 8.17; Galateni 3.29; 4.1,7; Tit 3.7; Iacov 2.5). Noi suntem împreună-moștenitori cu Hristos (Romani 8.17), pentru că Hristos Însuși este adevăratul Moștenitor (Matei 21.38; Marcu 12.7; Luca 20.14; Evrei 1.2). Mielul, care a fost junghiat, leul din seminția lui Iuda, care a biruit, va primi în curând moștenirea din mâna lui Dumnezeu (Apocalipsa 5.11-14). Atunci toate profețiile Vechiului Testament se vor împlini în toată gloria lor. Atunci Împărăția va fi realizată în toată realitatea ei. Hristos va împărăți, iar noi vom împărăți împreună cu El. El este Împăratul, dar El ne-a făcut împărați (Apocalipsa 1.6; compară cu 1 Petru 2.9). „Vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam și Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8.11).

Ce perspectivă minunată! Dar Dumnezeu nu ne-a revelat aceasta doar pentru a ne încuraja. Principiile, pe care Domnul Isus le va pune în curând la baza Împărăției Sale, ar trebui să fie deja acum linii directoare pentru viața noastră, în această perioadă, în care Împărăția există încă într-o formă ascunsă, atâta timp cât Împăratul este respins. De exemplu, dacă în curând vom judeca lumea, nu vom fi oare în stare să ajungem la pace în neînțelegerile pe care le avem între noi, ca și credincioși (1 Corinteni 6.1-11)? Dacă știm că „al DOMNULUI este pământul și tot ce cuprinde el” – așa scrie în Psalmul 24,1, un psalm care se referă profetic la Împărăția milenară a păcii, când Dumnezeu va revendica pământul ca proprietate a Sa –, mai trebuie să facem o

⁶ Nota redacției: vezi adnotarea ”c” în Biblia versiunea GBV 2001.

problemă din faptul că anumite tipuri de alimente sunt acceptabile sau nu pentru noi (1 Corinteni 10.23-31)? Orice am face, fie că mâncăm, bem sau facem altceva, putem face deja în acest timp pentru gloria lui Dumnezeu. În ascultare de Domnul, putem realiza deja principiile Împărăției care va fi întemeiată mai târziu pe pământ în toată gloria.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/das-koenigreich-gottes-a18481.html>

Titlul original: „4 – Het koninkrijk van God”

în *Hemelburgers op Aarde: De levenspraktijk van christenen in deze wereld*,

Vaasen: Medema, 1980, pag. 49–73.